

MICHELINE VANTHIENEN . sculpturale keramiek

*interview door Sam Hendrickx . pedagogisch coördinator academie Hove
foto . Micheline Vanthienen
juni 2021*

'Kunst mag niet in een vacuüm belanden waar het bedolven wordt onder artistiek gezwets'

Dag Micheline. Hoe komt het dat u keramiek bent gaan volgen?

Ik ben heel mijn leven binnenhuisarchitecte geweest en heb heel mijn leven lang geschilderd. Het artistieke is dus altijd al aanwezig geweest. Toen mijn moeder 94 jaar was en weduwe geworden was is ze bij mij komen wonen. Zij spoorde me aan om naar de academie te gaan. Ik wou iets leren waar ik niet veel van kende, dat vergroot de uitdaging. Zo was de keuze vrij snel gemaakt om keramiek te gaan studeren. Als leek ben ik daar begonnen en dat viel meteen zeer goed mee. Ook al kende ik bijna geen technieken, ik wist wel dat ik sowieso figuratief werk wou maken. Ik had mijn eigen ideeën en leerkracht Stijn Yperman stelde voor om me hierin te gaan begeleiden en ondersteunen. Dat verliep doorheen de jaren zeer goed en momenteel begeleidt leerkracht Heidi Swerts me zeer goed.

Nu maak je me wel benieuwd. Over wat gaat je werk?

Ik ben vroeger naar Mexico geweest en daar heb ik het Nationaal Museum voor Antropologie bezocht. Ik was onder de indruk van de beelden van de Azteekse cultuur en van de Mayacultuur. Een beeld dat diepe indruk op me naliet was dat van de aardgodin Coatlicue, godin van leven en dood. Wat ik prachtig vind aan zulke beelden is het sculpturale detail, de dynamiek van het beeld. Voor mij is dat een soort 'oerkunst'. Ik realiseerde me dat hoewel vaten en potten een sterke weerklank en geschiedenis hebben in klei, ik meer aangetrokken werd door de communicatie en verbinding die ik voelde met deze figuratieve kleisculpturen.

Ik luister maanden naar teksten, interviews, bekijk beelden, ga naar expo's... om me te laten inspireren en onderdompelen in kennis van kunstenaars, thema's om zo tot mijn eigen werk te komen geïnspireerd op de postklassieke periode tussen 1300 en 1512 na Chr. Ik breng met mijn eigen beelden, de 'ROBOTA', een eigen abstractie, interpretatie aan die periode. Een ode aan de kunst van toen. Mijn werk neemt geen standpunt in, het zijn simpele verhalen met een zweempje melancholie, toeschouwers die de dans van het leven dansen. Kunst mag niet in een vacuüm belanden waar het bedolven wordt onder artistiek gezwets.

Wat ik trouwens ook nog heel belangrijk vind is kleur. Mijn beelden zijn kleurrijk, verfrissend. Ik kan niet zonder kleur, ik zou zot worden als ik heel de tijd omgeven zou zijn door zwart en wit.

Een duidelijk statement. Dus op de afstudeerexpo zullen enkele van je 'ROBOTA' te zien zijn?

Klopt. Enkele 'ROBOTA' zullen eenvoudig worden tentoongesteld op sokkels met goede belichting. Er zal ook een televisie te zien zijn met een film hoe ik te werk ga, een groot posterboek en enkele van mijn 'Vache'.

Enkele van jouw 'Vache' ?

Mijn 'Vache' is ontstaan uit een samenwerking met een andere kunstenaar. Ik heb enkele koeien uit klei geboetseerd. Wanneer ik de koe boetseer uit klei, geef ik met mijn handen vorm aan het intuïtieve en onbedorven, met een grote mate van abstractie, ontdaan van franjes en zonder hiërarchisch onderscheid tussen mens en dier. Ik zie geen scherpe scheidingslijn tussen mens en dier qua intelligentie. Ik voel ze aan als meer in harmonie met het leven dan wij, mensen. Het dier is de lieve nar, het relativiserend element.

Ik ben zeer benieuwd, Micheline. Hoe ziet de toekomst eruit voor deze kleurrijke vrouw?

Zoals enkele andere studenten ben ik van plan om naar Projectatelier te gaan. Binnen Projectatelier ga ik op zoek naar een leidraad om mezelf en mijn eigen werk te verbeteren door andere invalshoeken en meningen. Daar heb ik bijzonder veel zin in!